

PANTAIX, AMPLE TEMPLE I DUBLE BUBLE

Tres sense pentagrama

Són segurament els tres grups que representen el millor de la jove música catalana i tocaven, per primera vegada, junts divendres passat a Vilanova i la Geltrú. Valia la pena veure'ls.

V. P.

Uns venien del nord, uns altres del sud i els tercers de Vic. Només en faltaven d'insulars. Estètiques distintes i música de tots els timbres i colors. Pantaix, Ample Temple i Doble Buble —per ordre d'aparició— en el pati dels Escolapis. Nit de divendres 1 d'agost. Vilanova i la Geltrú.

Dalt, Pantaix, roc de la Ribera. Baix, Doble Buble, de la Plana de Vic.

Els tres grups que representen —junt amb, sobretot, Grec i Boca-negra— la música moderna catalana actuaven per primera vegada junts. El públic no pot dir-se que fos excessiu (més d'una setmana d'actuacions —a Vilanova acaben de celebrar el Festival Internacional de Música Tradicional— segurament acaba cansant els melòmans

més predisposats i tot). Però, si era escàs, també era molt jove, juvenísim. Alguna bengala, molt de salt, un parell de banderes —una independentista catalana i una escocesa—, alguna parella francament efusiva, un escenari impressionant, dotze mil vats de llum i un fum més de so. Un concert de roc, vet-ho aquí.

Els del sud

Els inicis, a l'hora en punt anunciada, foren estridents. Sobre l'escenari

Pantaix, de la Ribera: Eduard Joanes (jaqueteta blanca, pantalons immaculats, ulls lleugerament maquillats) a la guitarra elèctrica, Vicent «Faenes» (camisa fosca mig putxinellis-mig del Sabadell) apoltronat al cim de l'escenari rere els tambors, Quique (barba i barret leninista) al baix i Carles (aparentment el més *heavy* de tots: jaqueta vaquera sense mànegues) als teclats. Una nova formació per tant, fruit de la mili de dos dels antics components de la banda.

Els de Pantaix guanyen cada dia un

Gerard Jacquet, el modern del recital.

poc més de rigor i a Vilanova en donaren bona prova. Malgrat que començaren a tocar amb tant de públic com si ho fessen a la saleta d'estar de casa seua. Conjuntant fins l'última semicorxera, massissos en el so i brillants en les individualitats. Feren un repertori llarg, barrejant cançons dels dos elapés que tenen ja al mercat. Tots suaven la gota ben suada i Vicent, fins i tot, hagué de fer marxar la màquina de fer fum a base de colps. «No hem pogut muntar la pirotècnia, però jo faig anar açò com siga», repetia nerviós entre bac i bac a l'aparell. Les traques, els trons i les carcasses, les hagueren de guardar per a una ocasió millor: l'escenari era tancat. «Ja ens en desfarem a Palma, d'ací a quinze dies», afirmava tranquil Eduard. Algú li amargà la festa: «¿I com duràs els coets a Palma? En l'avió no podràs».

Amb l'escassa veu que li quedava després de cantar, el guitarrista de Pantaix s'interessava per gran concert que anuncia —i prepara— EL TEMPS per al deu de setembre a Bar-

celona. «No em queda veu perquè he deixat de fumar» deia. Els tabaquistes, ja se sap, són capaços d'inventar qualsevol excusa. Al bateria, que no fuma, calgué omplir-li, en canvi, un depòsit d'aigua —tanta en gastà per dutxar-se en acabant de tocar. I es migperdé la segona actuació. «Ho fan molt bé, molt bé» deia. La dutxa, per tant, tenia bona sonorització.

Els del nord

Però, només tenint-la mediocre, la sonorització ja hauria estat suficient

funky que venia de rere les muntanyes. Quique, el baix saguntí de Pantaix, petava de l'enveja en veure sonar el baix rossellonés de J. Rousset i, amagat dins una bateria electrònica, P. Belaïdi, acabà de completar l'estètica i la eficàcia d'un grup del nord que tocava per primera vegada al sud.

Gerard, pagès i músic, del Mas del Pla de Sant Feliu d'Amunt, dirigia la cerimònia, amb la saviesa de qui ha estat fins i tot cantautor abans que frare. Educadíssims, saluden el públic en acabar la darrera peça i se'n van. Se'ls demana més i tornen segurament amb la millor cançó de la nit. Per què la guardaven és un misteri.

I els de Vic

Faltava, però, el terratrèmol de la Plana. O, millor, la terratrèmol de la Plana. Mari Martínez, la cantant dels Doble-Buble, al primer compàs ja començà a moure's dins el seu vestit vermell i no parà fins que no acabà. Com tampoc no es tragué la jaqueta, malgrat la suor i l'expectació del personal durant l'actuació. Els Doble, més enllà d'un so boníssim i unes lletres reeixides, són l'espectacle de Maria Manzaneres, Jaume Coromina, un bon noi ben vestit, molt de Vic ell, que es permet algun moviment pèlvic de tant en tant i, Pep «Cubata», saxofonista escarlata i encarregat màxim d'engrescar la cantant en les estones en què no està —lligat a un cable que acaba en la seua esquena— passejant-se pels baffles de so o barrejant-se insinuator entre el personal de peu després de saltar de l'escenari.

«És un pèl massa, la marxa que portem enguany. Hi ha dia com demà (dissabte passat per al sector) que tenim dues actuacions i acabem fets pols». Per a més inri, una era a Torelló «i clar, com que és la Plana, ens hem de lluir». Comentari general dels homes de Doble Buble —tots, tret de Lluïsa, senyora i ama dels teclats— era que, malgrat les cabrioles, Mari Martínez havia estat una mica somorta. «¿I com serà quan estigui engrescada?» es preguntava el fotògraf d'EL TEMPS a qui els Doble havien aconseguit fer-li oblidar la son.

Estrenaren dues peces «aquí a Vilanova, que ens fa molta gràcia» i ple-garen la barraca. Eren quarts de tres de la matinada i el públic havia tingut prou i massa de bona música. En un cercle espès, els músics, del nord, del sud i de la Plana de Vic, comentaven la jugada. Alerta aquest setembre, que la música del país pega fort. □

pe entendre que Ample Temple és un dels nostres grups amb més possibilitats sonores i, segurament, els moderns de l'escena catalana. D'esquerra a dreta de l'escenari el primer era l'enigmàtic M. Cousserans i les seues caixes de sons. Cousserans és capaç —ho demostrà— d'omplir tota una cançó amb els seus sintetitzadors només i, malgrat això, la seua pinta de despistat ja sembla endèmica. Gerard Jacquet, líder indiscutit de la cosa, es presentà vestit amb una jaqueta que li servia per insinuar-se al públic i vocalitzant com si s'hagués empassat tot el «Digui-digui» en una vesprada. Cosa d'agrair, ja que els xicots de Perpinyà són complicadíssims d'entendre.

Els del Temple acaben de traure un mangífic single i anaven mostrant-lo orgullosos a tothom. Ja tenien raó per a estar-ne: amb una mica de normaltat en les emissores de ràdio, «Barcelona by night» podia ser la cançó de l'estiu.

De fet, amb ella aconseguiren engrescar el públic, que ja havia segut pel terra a la vista de la invasió *tecno-*